

[Glistrup]

lig lave. Når vi taler om, at omkostningerne skulle være tilstrækkelig lave, så ved vi jo udmærket, hvad der råbes op om: ja men det betyder jo en lønedsættelse. Det er rigtigt. Men den, der nu citerer mig fra det socialdemokratiske efterretningsbureau – eller hvad sådan noget nu hedder – skal ikke slutte sit citat her. Det er rigtigt, at lønudgifterne skal nedsættes, men heri ligger jo ikke, at det er lønindtægterne for medarbejderne, vi fra fremskridtspartiets side ønsker nedsat. Der er en rig margen i den alt, alt for høje indkomstbeskatning, som vi har her i landet. Her har vi løsningen på industriens problemer, løsningen i retning af, at vi får den fornødne omkostningsbillighed, så vi kan beskæftige yderligere 400.000–500.000–600.000 i de danske betalingsbalanceerhverv. Det er nødvendigt, hvis vi skal stoppe stigningen i valutagælden og tilbagebetale den gæld, vi allerede har pådraget os. Hvis vi skal beskæftige så mange flere i vores betalingsbalanceerhverv og altså fortrinsvis i industrien, så ligger løsningen i, at vi for ikke at øve social uret mod lønmodtagerne, mod dem, der gør en indsats, mod dem, der tager hænderne op af lommerne her i dette samfund, sørger for, at skatterne nedsættes. Derfor er en industripolitik først og fremmest en politik, der går ud på at nedsætte indkomstskatten – selvfølgelig på den socialt rigtige måde, ikke ved at lave mere eller mindre tilfældige afskrivningsfiduser, men ved at forhøje den skattefri bundgrænse.

Derfor har handelsministeren så rygende uret, når han siger, at hvis fremskridtspartiets politik fik lov til at råde, så ville det gå dårligt for dansk industri. Så ville det gå fremragende for dansk industri. I øjeblikket svinebinder man faktisk dansk industri og hindrer den i at udfolde sig. Det gælder navnlig de særdeles vigtige igangsættere, dem, der skal tage initiativ til nye virksomheder. De folk skal have ret til at råde; uden at være under tryk af denne enorme overbygning af offentlige skatte- og restriktionsregler, der før eller senere nedfælder sig i omkostningerne. Hver gang man laver en ny statistikbyrde, laver en ny regnskabsregel, laver nogle nye regler om lokaliseringsvejledningsansøgninger – som vist noget af det sidste hedder, som man nu har på tegnebrættet – hver gang man laver ting af den slags, så må industrivirksomheden ansætte uproduktiv arbejdskraft, som

skal lønnes for at klare udfyldelsen af alle disse papirting. Disse menneskers løn nedfælder sig i priserne, der derefter bliver konkurrenceudygtige.

Uden denne byrde vil den virkelig samfundsnyttige del af dansk industri, den del af dansk industri, som vil kunne redde både vores beskæftigelsessituation og vores valuta-situation, fungere væsentligt bedre, end den gør under det nuværende system, der giver konkurrenterne nogle tilskud, men som ikke giver de virkelig levedygtige produktionsvirksomheder nogen tilskud.

Det var jo imponerende at høre en socialdemokratisk minister eller rettere sagt to socialdemokratiske ministre tale om industriens fremtidige rolle i samfundet uden overhovedet at komme ind på problemet om økonomisk demokrati. Det må være helt åbenbart, at handelsministerens og statsministerens redegørelser i hvert tilfælde tiltrænger en præcisering og tilføjelse vedrørende noget så centralt for hele industriens fortsatte trivsel, som der ligger i økonomisk demokrati. Der skal ikke være nogen tvivl om fremskridtspartiets standpunkt, som er det, at så længe man bliver ved med bare at rumle med økonomisk demokrati, så længe man bare har truslen hængende over sig, så bevirker det, at både indenlandske og udenlandske investorer afskrækkes fra at investere i danske industrivirksomheder. Så får vi kapitalflugten, idet de laver deres datterselskaber andre steder på jordkloden, hvor man ikke har den trussel. Derfor må vi, når vi skal tale om dansk industris fremtidige rolle og tilrettelægge den nu her ved beslutninger, have et led ind, hvor vi tager definitivt afstand fra økonomisk demokrati. Ellers kan dansk industri ikke forventes at få nogen fremtid, som er af særlig stor rækkevidde, særlig stor holdbarhed, så den kan være i stand til at løse sin samfundsopgave.

Det, som først og fremmest presser sig på nu, er overensstemmende med det, som jeg har redegjort for, tre ting, nemlig at vi må sørge for, at industrien får nedsat skattetryk- ket her i landet, at vi får nedsat restriktions- tryk, og at vi hindrer, at industriens omkost- ninger stadig er stigende. Derfor skal jeg – med den begrundelse, jeg her har givet – fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.